

Ο ΒΟΥΔΑΣ

Χρόνια μένει ἐπὶ βράχου,
Ἐν ἀπαύστῳ προσευχῆ,
Πρὸς τὸν οὐρανὸν τὸ βλέμμα
Καὶ τὰς χεῖρας ἀνυφοῖ....

Ἐκεῖ ἤψηλὰ ὁ ἐρημίτης
Εὖρεν ἄνεσιν, χαράν...
Εἶν' ἐγγύτερα στὸν Πλάστην
Εἶν' ἀπ' τοὺς βροτοὺς μακράν....

Κάτω, κυανοὺς ὀρίζων
Ἐξαπλοῦται ἀχανής...
Καὶ κυμαίνονται πελάγη
Ἰδεώδους καλλονῆς....

Τρέχ' ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη
Δίδει φῶς—λαμποκοποῦν
Τ' ἄστρα—ἄνω τοῦ βεράθρου
Ἄετοί, βρειά, πετοῦν....

Πλὴν, στῆς πλάσεως τὰ κάλλη
Δὲν ενθουσιᾷ—ψυχρός,
Μὲ τὰς χεῖρας ἄνω—βλέπει
Τὸ ἀπέραντον—ἐμπρός...

Δὲν ἀκούει ὅταν πνέη
Πέριξ θύελλα δεινῆ,
Οὔτε ὅταν εἰς τὸν βράχον
Καταπίπτουν κεραυνοί....

Ἐν ἐκτάσει πρὸ τοῦ θείου,
Προσδοκᾷ, καρτερικῶς,
Τῆς ψυχῆς τὴν πλήρη νίκην,
Κατὰ τῆς φθαρτῆς σαρκός....

Τὴν ἀνάπαυσιν Νιρβάνας...
Λήθην, ναί! παντός, ζητεῖ,
Ὅ,τι θλίψιν ὀνομάζουσι
Καὶ χαράν των οἱ θνητοί....

Πρὸ ἐτῶν, ἀφότου μένει
Ἐκεῖ ἐπάνω ἀσκητής...
Μὲ τὰ πρῶτα χελιδόνια,
Ἐν πουλάκι—μηνυτῆς

Τῆς ἀνοιξέως, κατ' ἔτος,
Εἰς τὸν βράχον του πετᾷ
Κι' ἐπὶ τῶν χειρῶν του πλέκει
Τὴν φωλιάν του θαρβέτά....

Καὶ ἐντὸς στεγνῆς παλάμης,
Ἐπερὶ νύξιν νεφελῶν,
Πλήθος, οὔτω, κάθε χρόνον,
Ἐγεννᾷτο νεογνῶν....

Καὶ ὁ ὄσιος ἐφρόνει
Ὅτι εἶνε, συνεπῶς,
Πόθων καὶ παθῶν γηίνων
Ἐένος, ἤδη, ἐντελῶς...

Ἄλλ' ἰδοῦ, χελιδονάκια
Ἐχει, τώρα, κατὰ νοῦν...
Καί, ἀσθμαίνων, περιμένει—
Πότε, τέλος, θὰ φανοῦν...

Μὴ δὲν ἔλυσαν τὰ χιόνια;
Μὴ, τυχόν, ἡ παγωνιά
Τὰ ἐμπόδισε νὰ ἔλθουν;
Τί ἀνώμαλος χρονιά!...

Ἢ, ἀκόμη δὲν εἶν' ἔτος,
Ἀπ' τὴν ὑστερη φορά,
Ποῦ ἀφῆκαν πτερωμένα,
Τὴ φωλιά των τὰ μικρά;...

Καὶ—λευκόστηθα, ὠραῖα,
Κελαδῶντας ζωηρά,
Ἀνυψώθησαν στὰ νέφη,
Μὲ τὰ νέα των πτερά;...

Καὶ τὰς ἀναμνήσεις ταύτας
Μάτην θέλει, προσπαθεῖ,
Ἀπ' τὸν νοῦν του νὰ ἐξώσῃ...
Πῶς; τὸ πᾶν ἔχ' ἀρνηθῆ

Πρὸ καιροῦ—καὶ λήθης ὑπνον
Ἄπαντέχει ἐντελεῖ...
Κατὰ τῆς σαρκὸς ἀγῶνα
Ἄδυσώπητον τελεῖ;

Καταπνίγει ἀνευδότης
Πᾶσαν νύξιν κοσμικῆν...
Καὶ πτηνὰ προσμένει αὔθις
Μὲ λαχτάραν παιδικῆν;...

Στὸ κατόρθωμά του, μήπως
Δὲν ἐνδίδει ἡ ζωὴ;...
Κι' ὁ ἀγὼν του ματαιοῦται;
Ἄλλ' ἀκούεται βοή....

Ναί! κυττάζει... χελιδόνων
Νέφος, μὲ σπουδὴν πετᾷ...
Πρὸς τὸν βράχον... πλησιάζουσι...
Ἐκ χαρᾶς ἀνασκιρτᾷ....

Ἦλθαν!... πλὴν οὐδὲν στὸν βράχον
Μένει, ὅπως πρὶν, πτηνόν...
Φεύγει πέραν τὸ κοπάδι...
Πέραν, στὸ γλαυκὸν κενόν....

Καὶ ὁ δίκαιος, τὰς χεῖρας
Τείνων πρὸς αὐτό, πονεῖ...
Κι' ἀπ' τὰ σκοτεινά, δακρύων
Ῥέουσι, μάτια του, κρουνοί....

Τὸ ἀνωτέρω ποίημα ἐκ τῶν ἀρίστων τοῦ βίου σου ποιητοῦ Κωνσταντίνου Κωνσταντινίδου, μετεφράσθη παρὰ τοῦ κ. Γκουμέλι, ὅστις ὡς γνωστὸν πολλὰ περὶ Ῥωσσίας ἐδημοσίευσεν. Ἡ Α. Α. Υ. ὁ Κωνσταντίνος Κωνσταντινίδου τυχάνει ἀδελφός τῆς Σεπτῆς ἡμῶν Ἀνάσσης εἶνε δὲ ἐκ τῶν διακεκριμένων νεωτέρων βίωσων ποιητῶν, τὸ δὲ ἀνωτέρω ποίημα, τὸ πρῶτον, ὅπερ μετεφράσθη εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν.

QUANDO CADRAN LE FOGLIE

Ὅταν θὰ πέσουνε χλωμὰ τὰ φύλλα ἕνα, ἕνα
καὶ σὲ στὸ κοιμητήριον θάρσῃς γὰρ νὰ ζητήσης
τὸ μνημῆμα μου, θεὰ τὸ βρῆς στήν ἄκρην φυτρωμένα
ἐκεῖ σημά του λούλουδα πολλὰ θεν' ἀπαρτήσης

Κόψε τότε καὶ στόλισε τὰ ὀλόξανθα μαλλιά σου
μὲ τάνθη ποῦ γεννήθηκαρ μέσ' ἀπὸ τὴν καρδιά μου
γιατί εἶνε ὅσα δὲν σῶγραψα, μὰ ἐσκέφθηκα σημά σου,
τραγοῦδι, ὅσα δὲν σοῦ εἶχε πειλόγια θερμὰ ἡμιλιὰ μου

SE FOSSI RICCO

Ἄν ἤμουν πλούσιος μὲ τὰ πειδὸ πολύτιμα στολίδια
θὲ νὰ σὲ στόλιζα, χρυσᾷ θὰ σῶκτιζα παλάτια
Ἄν ἤμουν Πάπας, στή στήσιμῃ τὴν πίστην μου τὴν ἴδια
θ' ἀρνηθόμουν' στὸ Βατικανὸν γιὰ τὰ γλυκὰ σου μάτια
Ὅλα δικά μου ἂν ἦτανε τοῦ κόσμου τὰ Βασίλεια
θὰ τᾶδινα γιὰ ἕνα φιλιὰ ἀπ' τὰ δικά σου χεῖλια.
Θεὸς ἂν ἤμουν ἤθελα τὸν θρόνον σου νὰ στήσω
ἐκεῖ ἤψηλὰ, γονατιστὸς, ἐσὲ νὰ προσκηνήσω.

(ἐκ τῶν τοῦ Stecchetti.)

Δ. ΛΑΥΡΑΚΑΣ